

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 5808/06
20.03.2008. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Данице Богдановић, председника већа, Вере Пешић и Гордане Џакула, чланова већа, са саветником Врховног суда Србије Весном Даниловић, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца "АА", против решења Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Регионални центар Ниш број 413-121/06-Т од 25.09.2006. године, у предмету пореза на додату вредност, у нејавној седници већа одржаној дана 20.03.2008. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ ОДБИЈА.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Министарства финансија Републике Србије - Пореске управе - Регионалног центра Ниш - Филијале Ниш, број: 233566128 од 30.05.2006. године, којим је тужиоцу, за порески период од 01.01.2006. - 31.01.2006. године, утврђен порез на додату вредност за промет добара и услуга у укупном износу од 8.489.568,00 динара, претходни порез у укупном износу од 6.121.988,00 динара, те обавеза ПДВ-а за исти порески период у износу од 2.367.580,00 динара, са налогом да пословне евиденције ПДВ-а у свему усагласи са тачком 1. диспозитива првостепеног решења.

У тужби којом је оспоравао законитост решења туженог органа, тужилац је истицао да је суштина проблема у овој управној ствари у томе што порески органи тужиоцу нису признали статус инвеститора, и створили му обавезу иако за то није било основа, плаћања ПДВ-а, због наводне испоруке добара односно услуге инвеститору "ББ". Према члану 2. став 1. тач.30. Закона о планирању и изградњи, да би једно лице имало статус инвеститора, објекат се мора градити за његове потребе, он финансирати изградњу објекта и на његово име треба да гласи решење о одобрењу за изградњу. У конкретном случају је по уговору о градњи извођач радова предузеће "ВВ", објекат се гради у највећем делу за потребе тужиоца, финансира га тужилац, док решење о одобрењу за изградњу гласи на "ББ". На овај начин нико од побројаних правних субјеката нема потребне кумулативне услове да му се призна статус инвеститора. Међутим, тужени је био дужан да утврди да је тужилац инвеститор и по основу градње власник дела стамбеног пословног објекта "ГГ" у изградњи, а по основу правноснажне пресуде Трговинског суда у Нишу II П.бр.426/06 од 26.04.2006. године. У том правцу је тужилац и предузео мере у циљу допуне решења о одобрењу за изградњу код надлежног органа, тако што би он такође био декларисан као инвеститор. Тужилац није био извођач радова, него је по привременим ситуацијама о извршеним грађевинским радовима од стране извођача радова исте потписивао у својству инвеститора и потом он вршио одбитак претходног пореза, све у складу са законом. Будући суинвеститор са "ББ" није ни био обавезан да по основу примљених привремених ситуација за изведене грађевинске радове на објекту створи обавезу плаћања ПДВ-а и да за те радове "ББ" испостави рачун. Тужилац је као инвеститор закључио уговор о надзору са лиценцираним правним субјектом, а то је у конкретном случају "ББ", коме је само достављао на увид привремене ситуације, што се види и из закљученог уговора о надзору. При томе, тужилац указује и на то да према Закону о основама својинско-правних односа, члан 21., својина се, између осталог, може стећи изградњом нове ствари (објекта) и то грађењем на туђем земљишту. Са свих наведених разлога, предложио је да суд тужбу уважи а оспорено решење поништи.

У одговору на тужбу тужени орган је остао у свему при разлозима из образложења оспореног решења и предложио да Врховни суд тужбу одбије као неосновану.

Испитујући законитост оспореног решења у смислу члана 39. Закона о управним споровима, оценом навода изнетих у тужби, одговору на тужбу и списка предмета ове управне ствари, Врховни суд Србије је нашао:

Тужба није основана.

Из стања у списима произилази да је тужилац поднео пореску пријаву за ПДВ за порески период од 01.01.2006. до 31.01.2006. године, у којој је исказао своју пореску обавезу по наведеном основу у износу од 93.756,00 динара. У поступку теренске контроле обрачуна и плаћања ПДВ-а утврђена је обавеза плаћања овог пореза за наведени временски период у износу од 2.367.580,00 динара. Ово са разлога што су "ББ" и "ВВ" закључили Уговор о заједничком инвестирању у припреми и изградњи објекта "ГГ" а

након тога су ДД као уступилац и тужилац као пријемник закључили уговор о заједничком инвестирању у припреми и изградњи овог објекта, све уз сагласност "ББ".

Обавеза обрачунавања и плаћања пореза на додату вредност је утврђена по основу делимичне испоруке добара или услуга инвеститору "ББ" по привременим ситуацијама и рачунима које гласе на инвеститора, а оверене су од надзорног органа инвеститора, по којима је тужилац користио право на одбитак претходног пореза а истовремено није створио обавезу плаћања ПДВ-а по основу своје испоруке добара или услуге инвеститору "ББ".

Ово са разлога што је одредбом члана 3. Закона о порезу на додату вредност („Сл.гласник РС“ бр.84/04 ... 61/05) прописано да су предмет опорезивања ПДВ, испорука добара и пружање услуга које порески обвезник изврши у Републици уз накнаду, у оквиру обављања делатности, као и увоз добара у Републику. Промет добара према члану 4. став 1. овог Закона је пренос права располагања на телесним стварима (добрима) лицу које тим добрима може располагати као власник, ако овим законом није друкчије одређено, а у складу са ставом 3. тач.6. наведене законске одредбе, прометом добара сматра се и испорука добара произведених или састављених по налогу наручиоца, а од материјала испоручиоца, ако се не ради само о додацима или другим споредним материјалима.

Полазећи од наведених законских одредаба, тужени орган је у оспореном решењу одлучио да у случају када обвезник ПДВ-а, грађевинско предузеће, по основу Уговора о заједничком инвестирању у припреми и изградњи објекта закљученог са инвеститором - лицем које има право коришћења грађевинског земљишта и на које гласи грађевинска дозвола, гради грађевински објекат од сопственог материјала, да је у том случају обвезник плаћања ПДВ-а грађевинско предузеће, односно тужилац, јер врши промет добара у смислу члана 4. став 3. тач.6. Закона о порезу на додату вредност, а прометом добара у смислу тачке 7. ове законске одредбе се сматра и први пренос права располагања на новоизграђеним грађевинским објектима или економски дељивим целинама у оквиру тих објеката. Према одредби члана 2. тач.30. Закона о планирању и изградњи („Сл.гласник РС“ бр.47/03) инвеститором се сматра лице за чије потребе се гради објекат, односно које финансира изградњу објекта и на чије име се издаје одобрење за изградњу, и то лице са аспекта Закона о ПДВ-у је овлашћено да врши први пренос располагања на новоизграђеном објекту или економски дељивој целини. Због тога је на извршени промет добара и услуга по сачињеним привременим ситуацијама и рачунима испостављеним "ББ", тужилац био дужан да обрачуна и плати ПДВ, јер је на описани начин дошло до промета и настанка пореске обавезе тужиоца, а применом члана 16. Закона о порезу на додату вредност.

Како је тужиоцу утврђена обавеза на основу чињеничног стања утврђеног у проведеној теренској контроли, правилном применом одредаба из члана 3., 4., 17. и 44. Закона о порезу на додату вредност, то се неосновано тужбом побија оспорено решење због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Наводи тужбе који су истицани и у жалби, су били предмет правилне оцене туженог органа, па нису од утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења. При томе су без утицаја на одлучивање наводи тужбе да је тужилац пресудом Трговинског суда у Нишу постао власник дела наведеног пословно-стамбеног објекта - блока, с обзиром на чињеницу да овај статус тужилац није имао у време које је обухваћено теренском контролом и за које му је утврђена обавеза плаћања пореза.

Такође, није основан ни захтев тужиоца за одлагање извршења оспореног решења, јер се у смислу члана 16. Закона о управним споровима („Сл.лист СРЈ“ бр.46/96) захтев за одлагање извршења подноси органу чији се акт извршава, односно органу надлежном за извршење, а не суду.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Врховни суд Србије је на основу одредбе члана 41. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ,

Дана 20.03.2008. године, У. 5808/06

З а п и с н и ч а р Председник већа - судија

Љиљана Јевтић, с.р. Даница Богдановић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

ВГ